

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/16/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5813010131
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Gallová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5813010131.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Gallovej a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Vladimíra Sučika, na verejnom zasadnutí konanom 22. apríla 2014 prejednal odvolania podané obžalovanými Z. J. a A. O. proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/44/2013 z 12.11.2013 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), d) Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/44/2013 z 12.11.2013.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.

obžalovaného Z. J., nar. XX.X.XXXX v A., trvale bytom P. č. XX,
okres E.,

obžalovaného A. O., nar. XX.X.XXXX v B. D., trvale bytom P.
č. X, okres E.,

u z n á v a z a v i n n ý c h , ž e :

dňa 26.8.2012 v čase okolo 01.00 hod. na ceste č. III/5207, asi 100 metrov za značkou znamenajúcou koniec obce Lomná, v smere na obec Krušetnica, zastavili na osobnom motorovom vozidle Škoda Fabia, ev.č. NO 864 BI pri U. D., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom Y. č. XXXX, vystúpili z auta a po krátkej slovnej výmene niektorý z nich otvoril pravé zadné dvere daného vozidla a tlačili U. D. do vozidla, a to tak, že jeden z nich U. D. chytil ľavú ruku za zápästie a druhý ho tlačil za chrbát, po tom, čo ho natlačili do vozidla, si doň sadli aj oni, chceli od U. D. mobilný telefón, pričom Z. J. U. D. povedal: „Daj mi mobil a vytoč S., lebo ťa zarežem mačetou.“, na čo U. D. zatelefonoval S. Y., nar. XX.X.XXXX, podal telefón Z. J., ktorý ho, šoférujúc, po krátkom rozhovore podal A. O., neskôr ho proti jeho vôli odviezli k autobusovej zastávke na konci obce Lomná, kde mu vrátili jeho mobilný telefón. Po tom, čo vozidlo zastavilo, U. D. z neho vystúpil, na čo Z. J. a A. O. ho ešte prenasledovali a Z. J. mu dal aj niekoľko faciek, a odtiaľto sa mu následne podarilo pred nimi ujsť,

t e d a

obžalovaný Z. J.
spoločným konaním iného hrozbou násilia nútil, aby niečo konal, a takýto čin spáchal na chránenej osobe - na dieťati,

obžalovaný A. O.
spoločným konaním iného hrozbou násilia nútil, aby niečo konal, a takýto čin spáchal na chránenej osobe - na dieťati,

č í m s p á c h a l i

obžalovaný Z. J.
zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. (s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a/ Tr. zák.) formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák.

obžalovaný A. O.
zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. (s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a/ Tr. zák.) formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák.

Z a t o i c h o d s u d z u j e :

Obžalovaného Z. J.
Podľa § 189 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) a pol roka.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovaného A. O.
Podľa § 189 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom boli obžalovaný Z. J. a obžalovaný A. O. uznaní vinnými zo spáchania zločinu vydierania v spolupáchateľstve podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom obmedzovania osobnej slobody v spolupáchateľstve podľa § 20, § 183 ods. 1 Tr. zák., na skutkovom základe, že:

dňa 26.8.2012 v čase okolo 01.00 hod. na ceste č. III/5207, asi 100 metrov za značkou znamenajúcou koniec obce Lomná, v smere na obec Krušetnica, zastavili na osobnom motorovom vozidle Škoda Fabia, ev.č. NO 864 BI pri U. D., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom Y. č. XXXX, vystúpili z auta a po krátkej slovnej výmene niektorý z nich otvoril pravé zadné dvere daného vozidla a tlačili U. D. do vozidla, a to tak, že jeden z nich U. D. chytil ľavú ruku za zápästie a druhý ho tlačil za chrbát, po tom, čo ho natlačili do vozidla, si doň sadli aj oni, chceli od U. D. mobilný telefón, pričom Z. J. U. D. povedal: „Daj mi mobil a vytoč S., lebo ťa zarežem mačetou.“, na čo U. D. zatelefonoval S. Y., nar. XX.X.XXXX, podal telefón Z. J., ktorý ho, šoférujúc, po krátkom rozhovore podal A. O. a ten ho neskôr vrátil U. D., ktorý následne po tom, čo vozidlo zastavilo, z neho vystúpil, na čo ho Z. J. a A. O. ešte prenasledovali a Z. J. mu dal aj niekoľko faciek.

Za tieto trestné činy bol obžalovaný Z. J. odsúdený podľa § 189 ods. 2 Tr. zák. v spojení s § 41 ods. 1 Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Za tieto trestné činy bol obžalovaný A. O. odsúdený podľa § 189 ods. 2 Tr. zák. v spojení s § 41 ods. 1 Tr. zák., § 36 písm. j), § 37 písm. h) Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku riadne a včas podali odvolania obidvaja obžalovaní.

Obžalovaný A. O. v písomných dôvodoch odvolania uviedol:

„Predovšetkým uvádzam, že skutkov, z ktorých som obžalovaný, som sa v žiadnom prípade nedopustil, prvostupňový súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, nedostatočne zistil skutkový stav a nesprávne z právneho hľadiska posúdil vec.

V čase, kedy malo dôjsť k žalovaným skutkom, som sa nenachádzal v obci Lomná, ale v meste Námestovo, nakoľko sa v danom čase konalo hudobné podujatie Orange music fest na Edyho ranči v Námestove, a to spolu s kamarátom Z. J. a inými.

Vo vykonanom dokazovaní je viacero rozporov, ktoré neboli odstránené ani na hlavnom pojednávaní. Je potrebné poukázať na skutočnosť, že jediným priamym dôkazom o spáchaní žalovaných trestných činov je výpoveď samotného poškodeného, ktorá je diametrálne odlišná od výpovedí obžalovaných, pričom nemožno výpovede obžalovaných v trestnom konaní a priori považovať za nezakladajúce sa na pravde. Výpovede svedkov D. a Y. sú svedecké výpovede, ktoré uvádzajú sprostredkované fakty tak, ako im to podal svedok poškodený. Rovnako svedecké výpovede K. a B. sú spochybniteľné, nakoľko svedok B. si nevšimol evidenčné číslo oprotiidúceho vozidla, a je tak ovplyvnený len vyjadrením kolegu K., podľa ktorého sa malo jednať o motorové vozidlo Z. J..

Spáchanie skutku obmedzovania osobnej slobody nebolo v konaní preukázané inak, než na základe výpovede poškodeného. Nemožno sa stotožniť so záverom prvostupňového súdu, ktorý sa jednostranne stotožnil s názorom okresného prokurátora, že zo znaleckého posudku PPZ-KEU-SL-EXP-2012/3524 nevyplynuli žiadne podstatné skutočnosti pre trestné konanie. Z uvedeného vyjadrenia vyplýva, že pokiaľ sa nejedná o znalecký posudok, ktorým by sa usvedčoval páchatel' trestného činu, tento nemá význam pre trestné konanie. S týmto záverom nesúhlasím, nakoľko na základe príkazu na vykonanie previerky iných priestorov bol z vozidla Z. J. odobraný biologický materiál, pričom sa nepotvrnilo, že by tento patril poškodenému, čím by bol zároveň aj potvrdený záver o tom, že tento sa v jeho vozidle naozaj aj nachádzal. Je prinajmenšom zvláštne, aby v prípade, keby sme poškodeného násilím naložili do vozidla, pričom tento sa mal tomu aktívne brániť, by tento nezanechal vo vozidle žiadne stopy, žiadny biologický materiál. Zároveň poukazujem aj na skutočnosť, že podľa vyjadrenia poškodeného, sa tento mal aktívne brániť násilnému naloženiu do vozidla okrem iného aj tým, že sa mal voľnou rukou držať vozidla, pričom však neboli vo vozidle zaistené žiadne daktyloskopické stopy, a to tak na vonkajšej strane vozidla, ako ani vo vnútri vozidla, ktoré by bez akýchkoľvek pochybností preukazovali spáchanie daného skutku. Pokiaľ sa mal nachádzať poškodený vo vozidle Z. J., museli sa v ňom nachádzať aj jeho odtlačky prstov, napr. na kľučke dverí, nakoľko, ako sám uviedol v trestnom oznámení „...ja som z ich auta vystúpil, že idem domov. Otvoril som si dvere, vyšiel som vonku, dvere som za sebou zatvoril...“. Rovnako tak by sa naše odtlačky nachádzali na jeho mobilnom telefóne, z ktorého sme mali údajne telefonovať svedkyňi Y.. Žiadne takéto priame dôkazy v trestnom konaní zabezpečené neboli, a preto sa súd vo svojom odôvodnení obmedzil na jediný priamy dôkaz, a to výpoveď poškodeného, hoc ničím nepodloženú. Rovnako poukazujem aj na skutočnosť, že svedkyňa Y. si bola istá, že podľa hlasu v telefóne spoznala mňa a Z. J., a to napriek tomu, že telefonický hovor prebiehal za jazdy autom a najmä s poukazom na to, že poškodený v trestnom oznámení uviedol, že „...asi mali vzadu silné repráky, lebo som vôbec nepočul o čom telefonovali.“, a to mal poškodený sedieť ani nie meter od nás obžalovaných na zadnom sedadle. Vyjadrujem preto dôvodnú pochybnosť, či si mohla byť za takýchto okolností svedkyňa Y. na 100% istá, že sa jedná o obžalovaných, t.j. o mňa a Z. J., resp. či by vôbec mohla za takýchto okolností takémuto telefonátu rozumieť. Rovnako sa k tomu pridáva aj tvrdenie, že obaja sme mali byť opití, pričom v prípade požitia značnej miery alkoholu sa rečové schopnosti výrazne zhoršujú a zhoršuje sa výrazne aj artikulácia reči.

K dôveryhodnosti svedeckej výpovede svedkyne Y. je potrebné uviesť aj to, že vo svojej svedeckej výpovedi na pojednávaní dňa 17.9.2013 sama uviedla, že poobede po jej výsluchu dňa 26.8.2012 sa stretla so svojou kamarátkou X. A., ktorá jej povedala, že ich videla na Orange feste, pričom svedkyňa Y. mala sama pochybnosti o tom, s kým mala hovoriť v noci z 25.8.2012 na 26.8.2012. Svedkyňa po tom, ako spomenula, že jej kamarátka mala vidieť aj mňa aj Z. J. na Orange feste, bola opätovne poučená o následkoch krivej výpovede, čo vyplýva zo samotnej zápisnice o hlavnom pojednávaní, pričom to vzhľadom na jej vek v tomto kontexte vzbudilo obavu z jej stíhania, nakoľko už pred začatím svedeckej výpovede bola riadne poučená podľa § 130 Trestného poriadku a v tomto prípade bola opätovne upozornená na následky krivej výpovede, a tak výpoveď sa snažila uviesť späť „na pravú mieru“, aby ochránila samú seba.

Rovnako považujem za potrebné poukázať aj na rozpory, ktoré sú vo svedeckých výpovediach poškodeného, jeho matky, svedkyne poškodenej D. a svedkyne Y., kde sa vôbec nezhodujú ohľadne priebehu udalostí predchádzajúcich žalovaným skutkom, avšak postupne sa zhodli vo výpovedi ohľadne skutku, o ktorom majú informácie obe len sprostredkované, a to priamo od poškodeného. Vo

výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedla poškodená D., že jej o cca 23.00 hod. volal jej syn, poškodený, s tým, či môže ísť odprevadiť domov svoju vtedajšiu priateľku, svedkyňu Y.. V ostatných výpovediach však uviedla, že jej mala volať svedkyňa Y., ktorá mala vybaviť poškodenému, aby tento mohol prísť domov neskôr. Túto skutočnosť však v žiadnej svojej výpovedi nepotvrdila svedkyňa Y., ktorá v oboch svojich výpovediach uviedla, že svojej mame telefonoval poškodený sám. Navyše, do súdneho spisu bol predložený aj Podrobný mesačný výpis pre telefónne číslo XXXX XXX XXX za obdobie od 22.8.2012 do 21.9.2012, z ktorého je zrejmé, že tvrdenia poškodeného, svedkyne poškodenej D. a svedkyne Y. sa nezakladajú na pravde, nakoľko, citujem výpoveď poškodeného zo dňa 21.1.2013: „Po ceste, ako som ju odprevádzal, tak som ešte zavolať mame....“, resp. výpoveď poškodeného zo dňa 28.9.2012: „Tu by som chcel upresniť, že mame som volal z môjho mobilu, ale rozprávala sa s ňou iba S....“, pričom však z výpisu hovorov je zrejmé, že poškodený volal v čase od 20.37 hod. až do 01.09 hod. len na číslo svojej vtedajšej priateľky, svedkyne Y., a neuskutočnil sa žiadny odchádzajúci hovor na tel. číslo svedkyne poškodenej, a teda jasne tu vyplýva, že svedkovia potvrdili poškodenému skutočnosti, ktoré sa nezakladali na pravde. Vzhľadom na tieto skutočnosti mám dôvodnú pochybnosť o vierohodnosti týchto svedkov a o vierohodnosti ich svedeckých výpovedí. Aj napriek takýmto závažným pochybnostiam o dôveryhodnosti týchto svedkov posúdil súd tieto svedecké výpovede ako vierohodné, a svedecké výpovede, ktoré smerovali v môj prospech, resp. v náš prospech s Z. J., súd vyhodnotil ako účelové v snahe pomôcť nám zbaviť sa trestnej zodpovednosti, pričom však súd vôbec neuviedol, na základe čoho dospel k takémuto záveru. Jedná sa pritom o svedkov, ktorí nemajú záujem na výsledku tohto konania a ktorí uviedli, že v čase okolo 01.00 hod. ráno dňa 26.8.2012 nás stretli na Orange music feste v Námestove, kde sme sa skutočne aj nachádzali. Zároveň po tom, ako v konaní vyplynula nová skutočnosť, a to že ma spolu s Z. J. mala ma Orange music feste vidieť ďalšia nestranná osoba, o ktorej som ani sám nevedel, a následne som teda túto navrhol v konaní vypočuť, prvostupňový súd vykonanie takéhoto dôkazu z mne neznámych a nevysvetliteľných príčin zamietol, navyše bolo tak či onak hlavné pojednávanie odročené za účelom predvolania iného svedka. Prvostupňový súd tak zamietol vykonanie dôkazu v náš prospech, ktorého existencia vyplynula až z výpovede svedkyne Y. na hlavnom pojednávaní. Táto svedkyňa pravdepodobne mohla svojim svedectvom podporiť naše tvrdenia s Z. J., a to, že sme naozaj v danom čase boli v Námestove, a nie v obci Lomná. Takáto svedecká výpoveď by však vyvrátila záver súdu, že sme mali klamať o svojej prítomnosti na Orange feste v Námestove.

Okrem už uvedeného sa podľa môjho názoru nevysporiadal prvostupňový súd, a rovnako ani orgány činné v trestnom konaní, so skutočnosťou, že O. J. a jeho priateľka A. S. mali odísť z Námestova v daný deň okolo jednej, pričom na cestu domov si vzali taxík, ktorý ich odviezol do obce Lomná zhruba v čase okolo pol druhej ráno. V tomto čase mala rovnako prichádzať do obce Lomná aj policajná hliadka, ktorá však uviedla, že nevidela žiadne iné vozidlo, okrem môjho. V konaní tak mala byť zabezpečená svedecká výpoveď taxikára, ktorý mal odviezť vyššie uvedených svedkov do obce Lomná, čím by sa potvrdila pravdivosť ich svedeckej výpovede nad všetky pochybnosti.

Vo svojej výpovedi svedkov K. a B., tieto uviedli, že mali vidieť J. vozidlo, neuviedli však, či ho mal šoférovať on alebo niekto iný, pričom prvostupňový súd vo svojom odôvodnení uvádza, že mali stretnúť jeho motorové vozidlo, ktoré mal šoférovať on. Táto skutočnosť však nevyplýva ani z úradného záznamu zo dňa 26.8.2012, v ktorom sa navyše ani nespomína, že by policajná hliadka pri svojom výjazde mala stretnúť jeho motorové vozidlo pred obcou Lomná v inkriminovanom čase. Je minimálne zvláštne, že tam zmienka o tom nie je, napriek tomu, že si mali zapísať EČV môjho vozidla. Rovnako z uvedeného záznamu vyplýva, že skutočnosť, že je držiteľom vozidla Škoda Fabia Combi, bola zistená „ďalšou lustráciou“, pričom vo výpovedi svedok K. neskôr uviedol, že jeho vozidlo pozná a mal ho spoznať hneď tam na ceste do Lomnej, a to nielen na základe typu a farby vozidla, ktorá je potme v noci skreslená, ale práve na základe EČV vozidla. Rovnako som toho názoru, že pokiaľ som mal podľa vyjadrenia poškodeného, ako aj príslušníkov policajného zboru K. a B. viesť J. jeho motorové vozidlo v čase okolo jednej hodiny ráno, je prinajmenšom zarážajúce, že týmto nebol podozrivý štýl jazdy, nakoľko podľa vyjadrenia poškodeného, a iných svedkov, sme mali byť obaja opití. Rovnako v tomto prípade som toho názoru, že pokiaľ volal poškodený na políciu v čase 01.15 hod., kedy sme my s Z. J. už mali odísť, a policajná hliadka bola vyslaná v čase 01.30 hod., pričom hliadka vyrážala z obce Krušetnica, kde cesta z Krušetnice do Lomnej trvá cca 5 minút, nemohla by policajná hliadka stretnúť moje osobné motorové vozidlo, ani žiadne iné, pred obcou Lomná, nakoľko ak by vozidlo opustilo Lomnú v čase od 01.15 hod., aj v čase od 01.20 hod. by sa tieto vozidlá stretnúť nemohli, nakoľko by už takéto vozidlo bolo v tomto čase za obcou Krušetnica, a teda logicky by ho nemohli stretnúť pred obcou Lomná. Rovnako nie je možné, aby sme v takom stave opitosti, bez povšimnutia prešli z obce Lomná až do Námestova, na Edyho ranč, čo je cca 20 km, v čase posilnených policajných hliadok z dôvodu

konania sa Orange music festu, stihli niekde zaparkovať moje osobné motorové vozidlo, navyše bez poškodenia, a ocitnúť sa v bare na Edyho ranči, kde bol vyhotovený aj kamerový záznam v čase okolo druhej hodiny ráno, a to všetko za cca 25-30 minút.

V žiadnom prípade nesúhlasím so spôsobom, akým vykonali príslušníci PZ opoznávanie páchatel'ov, t.j. mňa a Z. J., kde podľa zápisnice z vylustrovaného svedka B. sa uvádza, že: „...kolega A. K. na oddelení vylustroval fotografiu Z. J. a A. O., ktorí sú v tejto veci obvinení, pričom poškodený U. D. ich označil ako páchatel'ov.“ Z uvedenej svedeckej výpovede je zrejmé, že rekognícia páchatel'ov bola vykonaná v rozpore s Trestným poriadkom, konkrétne s ustanovením § 126 Trestného poriadku. Uvedené znenie Trestného poriadku sa rovnako vzťahuje aj na opoznávanie, rekogníciu páchatel'a poškodeným. Z dostupných svedeckých výpovedí však zreteľne vyplýva, že tento zákonný postup nebol dodržaný. V zmysle výkladu § 126 Trestného poriadku, ako aj ustálenej súdnej praxe, je ukázaním poznávanej osoby poznávajúcej osobe na fotografii špecifickou formou rekognície popri rekognícii in natura, pričom iné identifikovanie podozrivej osoby za páchatel'a skutku podľa fotografie slovenské trestné právo nepozná. Rekognícia má byť teda vykonaná v prvom rade in natura, v tomto prípade ukázaním osoby medzi viacerými osobami podobného zovňajšku. Tento názor potvrdzuje aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. R 28/1986, z ktorého vyplýva, že opoznanie na základe fotografií možno vykonať iba vtedy, ak postup podľa § 126 ods. 1 Tr. por. nie je možný. V tomto prípade neexistovala prekážka, ktorá by bránila vyšetrovateľovi vykonať rekogníciu páchatel'ov in natura, pokiaľ disponovali údajmi o tom, že páchatel'om som mal byť ja a Z. J.. Až v prípade, ak takýto spôsob nie je možný, prichádza na rad jej vykonanie na základe fotografií. V danom prípade policajt nepostupoval v súlade so zákonom, keď bez existencie akejkoľvek prekážky vykonanie in natura neuskutočnil, ale rekogníciu rovno vykonával podľa fotografií z databázy REGOB, ktorá navyše poskytuje fotografie len tvárovej časti, čo vzhľadom na opis páchatel'ov poškodeným, ktorý sa zúžil len na to, že obaja mali mať krátke hnedé vlasy, by ani nebolo z takýchto fotografií dobre možné, najmä ak by mu v súlade so zákonom boli predložené aj iné fotografie než len mojej osoby a osoby Z. J.. Vo všeobecnosti sa pritom odporúča, že okrem opoznávannej osoby by malo byť poškodenému ukázaných aspoň 3-5 iných osôb, resp. iných fotografií, osôb obdobného veku a výzoru, z ktorých by tento opoznal páchatel'a skutku. Takýto postup, za prítomnosti nezúčastnenej osoby, by bol zákonný, a teda by sa jednalo o zákonne získaný dôkaz, čo v tomto prípade konštatovať nemožno. Tento dôkaz však považujem za absolútne neúčinný, nakoľko vychádza z nezákonne - v rozpore s Trestným poriadkom vykonaného stotožnenia páchatel'ov predmetného skutku v prípravnom konaní („dôkaz obstaraný v rozpore so zákonom prenáša svoju nezákonnosť a procesnú nepoužiteľnosť i na ďalší dôkaz, ktorý vychádza z obsahu nezákonne získaného dôkazu“ - rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 4 Tz 9/2006). Zároveň mám za to, že v rozpore s ustanovením § 58 ods. 1 Trestného poriadku nebolo vykonanie vyššie uvedeného úkonu ani procesne zafixované vo forme zápisnice. Zmienka o tomto stotožnení mojej osoby a Z. J. sa nachádza len v zápisnici o trestnom oznámení a v úradnom zázname z dňa 26.8.2012. Významným pochybením je aj to, že fotky podozrivých boli ukázané poškodenému predtým, ako bol vypočutý a ako bola spísaná zápisnica o trestnom oznámení, čo vyplýva z tretej strany tejto zápisnice, podľa ktorej v odpovedi na otázku vyšetrovateľa, aby popísal páchatel'ov, uviedol, že určite sú to tí dvaja, ktorých mu ukázali policajti na fotkách, t.j. ešte pred poskytnutím popisu páchatel'ov. Poškodený tak v tomto prípade popisoval údajných páchatel'ov, ktorých už predtým videl v databáze REGOB. Všetky vyššie uvedené závery mali nepochybne významný vplyv na celkovú hodnovernosť vykonanej rekognície.

Mám za to, že vyššie uvedenými procesnými chybami bola už v prípravnom konaní porušená základná zásada trestného konania deklarovaná v ustanovení § 2 ods. 1 Trestného poriadku a rovnako bola táto zásada porušená aj v konaní pred súdom, keď súdy vychádzali z výpovedí poškodeného a nepriamych svedkov na hlavnom pojednávaní, ktorými ma identifikovali ako jedného z páchatel'ov, hoci aj tieto výpovede vychádzali z obsahu nezákonne vykonaného opoznania páchatel'ov na začiatku vyšetrovania. Som toho názoru, že okrem spochybnených výpovedí poškodeného a svedkov neexistuje žiaden priamy dôkaz ani sled nepriamych dôkazov, ktoré by bez akýchkoľvek pochybností preukazovali moju vinu zo skutku, za ktorý som bol odsúdený rozsudkom prvostupňového súdu. Nebol navyše preukázaný ani môj motív ani úmysel spáchať predmetný skutok.

Rovnako sa prvostupňový súd v konaní nezaoberal posúdením poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. d) Tr. zák. vzhľadom na môj, resp. náš vek, v čase spáchania údajných skutkov, pričom tento mohol mať vplyv na spáchanie skutku.

Prvostupňový súd pri zhodnocovaní dôkazov nevyhodnotil vykonané dôkazy v zmysle základného pravidla trestného konania „in dubio pro reo“, ktorá je ako taká neoddeliteľne spätá so zásadou prezumpcie nevinu vyjadrujúcou objektívny stav, podľa ktorého o vine obvineného môže

rozhodnúť len súd, pričom jeho rozhodnutie musí vychádzať z vykonaného dokazovania, v rámci ktorého existuje jednoznačný záver, že žalovaný skutok spáchala určitá osoba.

Mám za to, že v priebehu prvostupňového konania neboli vykonané také dôkazy, ktoré by jednoznačne a nespochybniteľne preukazovali moju vinu nad všetky pochybnosti a v ktorých by výrok rozhodnutia súdu mal stabilnú oporu. Keďže nebol zabezpečený ani súhrn nepriamych dôkazov, ktorý by potvrdzoval spáchanie skutku podľa skutkovej vety uvedenej v obžalobe, mám za to, že ak sa určité skutočnosti nepreukážu, alebo existujú určité pochybnosti, musí sa rozhodnúť v prospech obžalovaného.

Z uvedeného teda možno konštatovať, že porušenie práva garantujúceho prezumpciu neviny v konečnom dôsledku znamená porušenie základného ľudského práva, resp. práva garantovaného jednotlivcovi priamo Ústavou SR, a preto je nepochybné, že prvostupňový súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, a preto navrhujem, aby odvolací súd v zmysle § 321 ods. 1 písm. b), resp. písm. c) Trestného poriadku zrušil rozsudok prvostupňového súdu a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie."

Obžalovaný Z. J. v písomných dôvodoch odvolania uviedol:

„Predovšetkým uvádzam, že skutkov, z ktorých som obžalovaný, som sa v žiadnom prípade nedopustil, prvostupňový súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, nedostatočne zistil skutkový stav a nesprávne z právneho hľadiska posúdil vec.

V čase, kedy malo dôjsť k žalovaným skutkom, som sa nenachádzal v obci Lomná, ale v meste Námestovo, nakoľko sa v danom čase konalo hudobné podujatie Orange music fest na Edyho ranči v Námestove, a to spolu s kamarátom A. O. a inými.

Vo vykonanom dokazovaní je viacero rozporov, ktoré neboli odstránené ani na hlavnom pojednávaní. Je potrebné poukázať na skutočnosť, že jediným priamym dôkazom o spáchaní žalovaných trestných činov je výpoveď samotného poškodeného, ktorá je diametrálne odlišná od výpovedí obžalovaných, pričom nemožno výpovede obžalovaných v trestnom konaní a priori považovať za nezakladajúce sa na pravde. Výpovede svedkov D. a Y. sú svedecké výpovede, ktoré uvádzajú sprostredkované fakty tak, ako im to podal svedok poškodený. Rovnako svedecké výpovede K. a B. sú spochybniteľné, nakoľko svedok B. si nevšimol evidenčné číslo oprotiidúceho vozidla, a je tak ovplyvnený len vyjadrením kolegu K., podľa ktorého sa malo jednať o moje motorové vozidlo.

Spáchanie skutku obmedzovania osobnej slobody nebolo v konaní preukázané inak, než na základe výpovede poškodeného. Nemožno sa stotožniť so záverom prvostupňového súdu, ktorý sa jednostranne stotožnil s názorom okresného prokurátora, že zo znaleckého posudku PPZ-KEU-SL-EXP-2012/3524 nevyplynuli žiadne podstatné skutočnosti pre trestné konanie. Z uvedeného vyjadrenia vyplýva, že pokiaľ sa nejedná o znalecký posudok, ktorým by sa usvedčoval páchatel' trestného činu, tento nemá význam pre trestné konanie. S týmto záverom nesúhlasím, nakoľko na základe príkazu na vykonanie previerky iných priestorov bol z môjho vozidla odobraný biologický materiál, pričom sa nepotvrdilo, že by tento patril poškodenému, čím by bol zároveň aj potvrdený záver o tom, že tento sa v mojom vozidle naozaj aj nachádzal. Je prinajmenšom zvláštne, aby v prípade, keby sme poškodeného násilím naložili do vozidla, pričom tento sa mal tomu aktívne brániť, by tento nezanechal vo vozidle žiadne stopy, žiadny biologický materiál. Zároveň poukazujem aj na skutočnosť, že podľa vyjadrenia poškodeného, sa tento mal aktívne brániť násilnému naloženiu do vozidla okrem iného aj tým, že sa mal voľnou rukou držať vozidla, pričom však neboli vo vozidle zaistené žiadne daktyloskopické stopy, a to tak na vonkajšej strane vozidla, ako ani vo vnútri vozidla, ktoré by bez akýchkoľvek pochybností preukazovali spáchanie daného skutku. Pokiaľ sa mal nachádzať poškodený v mojom vozidle, museli sa v ňom nachádzať aj jeho odtlačky prstov, napr. na kľučke dverí, nakoľko, ako sám uviedol v trestnom oznámení „...ja som z ich auta vystúpil, že idem domov. Otvoril som si dvere, vyšiel som vonku, dvere som za sebou zatvoril...". Rovnako tak by sa naše odtlačky nachádzali na jeho mobilnom telefóne, z ktorého sme mali údajne telefonovať svedkyňi Y.. Žiadne takéto priame dôkazy v trestnom konaní zabezpečené neboli, a preto sa súd vo svojom odôvodnení obmedzil na jediný priamy dôkaz, a to výpoveď poškodeného, hoc ničím nepodloženú. Rovnako poukazujem aj na skutočnosť, že svedkyňa Y. si bola istá, že podľa hlasu v telefóne spoznala A. O. a Z. J., a to napriek tomu, že telefonický hovor prebiehal za jazdy autom a najmä s poukazom na to, že poškodený v trestnom oznámení uviedol, že „...asi mali vzadu silné repráky, lebo som vôbec nepočul o čom telefonovali.“, a to mal poškodený sedieť ani nie meter od nás obžalovaných na zadnom sedadle. Vyjadrujem preto dôvodnú pochybnosť, či si mohla byť za takýchto okolností svedkyňa Y. na 100% istá, že sa jedná o obžalovaných, t.j. o mňa a A. O., resp. či by vôbec mohla za takýchto okolností takémuto telefonátu rozumieť. Rovnako sa k tomu pridáva aj tvrdenie, že obaja sme mali byť opití, pričom v prípade požitia značnej miery alkoholu sa rečové schopnosti výrazne zhoršujú a zhoršuje sa výrazne aj artikulácia reči. K dôveryhodnosti svedeckej

výpovede svedkyne Y. je potrebné uviesť aj to, že vo svojej svedeckej výpovedi na pojednávaní dňa 17.9.2013 sama uviedla, že poobede po jej výsluchu dňa 26.8.2012 sa stretla so svojou kamarátkou X. A., ktorá jej povedala, že ich videla na Orange feste, pričom svedkyňa Y. mala sama pochybnosti o tom, s kým mala hovoriť v noci z 25.8.2012 na 26.8.2012. Svedkyňa po tom, ako spomenula, že jej kamarátka mala vidieť aj mňa aj A. O. na Orange feste, bola opätovne poučená o následkoch krivej výpovede, čo vyplýva zo samotnej zápisnice o hlavnom pojednávaní, pričom to vzhľadom na jej vek v tomto kontexte vzbudilo obavu z jej stíhania, nakoľko už pred začatím svedeckej výpovede bola riadne poučená podľa § 130 Trestného poriadku a v tomto prípade bola opätovne upozornená na následky krivej výpovede, a tak výpoveď sa snažila uviesť späť „na pravú mieru“, aby ochránila samú seba.

Rovnako považujem za potrebné poukázať aj na rozpory, ktoré sú vo svedeckých výpovediach poškodeného, jeho matky, svedkyne poškodenej D. a svedkyne Y., kde sa vôbec nezhodujú ohľadne priebehu udalostí predchádzajúcich žalovaným skutkom, avšak postupne sa zhodli vo výpovedi ohľadne skutku, o ktorom majú informácie obe len sprostredkované, a to priamo od poškodeného. Vo výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedla poškodená D., že jej o cca 23.00 hod. volal jej syn, poškodený, s tým, či môže ísť odprevadiť domov svoju vtedajšiu priateľku, svedkyňu Y.. V ostatných výpovediach však uviedla, že jej mala volať svedkyňa Y., ktorá mala vybaviť poškodenému, aby tento mohol prísť domov neskôr. Túto skutočnosť však v žiadnej svojej výpovedi nepotvrdila svedkyňa Y., ktorá v oboch svojich výpovediach uviedla, že svojej mame telefonoval poškodený sám. Navyše, do súdneho spisu bol predložený aj Podrobný mesačný výpis pre telefónne číslo XXXX XXX XXX za obdobie od 22.8.2012 do 21.9.2012, z ktorého je zrejmé, že tvrdenia poškodeného, svedkyne poškodenej D. a svedkyne Y. sa nezakladajú na pravde, nakoľko, citujem výpoveď poškodeného zo dňa 21.1.2013: „Po ceste, ako som ju odprevádzal, tak som ešte zavolať mame...“, resp. výpoveď poškodeného zo dňa 28.9.2012: „Tu by som chcel upresniť, že mame som volal z môjho mobilu, ale rozprávala sa s ňou iba S...“, pričom však z výpisu hovorov je zrejmé, že poškodený volal v čase od 20.37 hod. až do 01.09 hod. len na číslo svojej vtedajšej priateľky, svedkyne Y., a neuskutočnil sa žiadny odchádzajúci hovor na tel. číslo svedkyne poškodenej, a teda jasne tu vyplýva, že svedkovia potvrdili poškodenému skutočnosti, ktoré sa nezakladali na pravde. Vzhľadom na tieto skutočnosti mám dôvodnú pochybnosť o vierohodnosti týchto svedkov a o vierohodnosti ich svedeckých výpovedí. Aj napriek takýmto závažným pochybnostiam o dôveryhodnosti týchto svedkov posúdil súd tieto svedecké výpovede ako vierohodné, a svedecké výpovede, ktoré smerovali v môj prospech, resp. v náš prospech s A. O., súd vyhodnotil ako účelové v snahe pomôcť nám zbaviť sa trestnej zodpovednosti, pričom však súd vôbec neuviedol, na základe čoho dospel k takémuto záveru. Jedná sa pritom o svedkov, ktorí nemajú záujem na výsledku tohto konania a ktorí uviedli, že v čase okolo 01.00 hod. ráno dňa 26.8.2012 nás stretli na Orange music feste v Námestove, kde sme sa skutočne aj nachádzali. Zároveň po tom, ako v konaní vyplynula nová skutočnosť, a to že ma spolu s A. O. mala ma Orange music feste vidieť ďalšia nestranná osoba, o ktorej som ani sám nevedel, a následne som teda túto navrhol v konaní vypočuť, prvostupňový súd vykonanie takéhoto dôkazu z mne neznámych a nevysvetliteľných príčin zamietol, navyše bolo tak či onak hlavné pojednávanie odročené za účelom predvolania iného svedka. Prvostupňový súd tak zamietol vykonanie dôkazu v náš prospech, ktorého existencia vyplynula až z výpovede svedkyne Y. na hlavnom pojednávaní. Táto svedkyňa pravdepodobne mohla svojím svedectvom podporiť naše tvrdenia s A. O., a to, že sme naozaj v danom čase boli v Námestove, a nie v obci Lomná. Takáto svedecká výpoveď by však vyvrátila záver súdu, že sme mali klamať o svojej prítomnosti na Orange feste v Námestove.

Okrem už uvedeného sa podľa môjho názoru nevysporiadal prvostupňový súd, a rovnako ani orgány činné v trestnom konaní, so skutočnosťou, že O. J. a jeho priateľka A. S. mali odísť z Námestova v daný deň okolo jednej, pričom na cestu domov si vzali taxík, ktorý ich odviezol do obce Lomná zhruba v čase okolo pol druhej ráno. V tomto čase mala rovnako prichádzať do obce Lomná aj policajná hliadka, ktorá však uviedla, že nevidela žiadne iné vozidlo, okrem môjho. V konaní tak mala byť zabezpečená svedecká výpoveď taxikára, ktorý mal odviezť vyššie uvedených svedkov do obce Lomná, čím by sa potvrdila pravdivosť ich svedeckej výpovede nad všetky pochybnosti.

Vo svojej výpovedi svedkov K. a B., títo uviedli, že mali vidieť moje vozidlo, neuviedli však, či som mal šoférovať moje vozidlo ja, alebo niekto iný, pričom prvostupňový súd vo svojom odôvodnení uvádza, že mali stretnúť moje motorové vozidlo, ktoré som mal šoférovať ja. Táto skutočnosť však nevyplýva ani z úradného záznamu zo dňa 26.8.2012, v ktorom sa navyše ani nespomína, že by policajná hliadka pri svojom výjazde mala stretnúť moje motorové vozidlo pred obcou Lomná v inkriminovanom čase. Je minimálne zvláštne, že tam zmienka o tom nie je, napriek tomu, že si mali zapísať EČV môjho vozidla. Rovnako z uvedeného záznamu vyplýva, že skutočnosť, že som držiteľom vozidla Škoda Fabia Combi,

bola zistená „ďalšou lustráciou“, pričom vo výpovedi svedok K. neskôr uviedol, že moje vozidlo pozná a mal ho spoznať hneď tam na ceste do Lomnej, a to nielen na základe typu a farby vozidla, ktorá je potme v noci skreslená, ale práve na základe EČV vozidla. Rovnako som toho názoru, že pokiaľ som mal podľa vyjadrenia poškodeného, ako aj príslušníkov policajného zboru K. a B. viesť moje motorové vozidlo v čase okolo jednej hodiny ráno, je prinajmenšom zarážajúce, že týmto nebol podozrivý štýl jazdy, nakoľko podľa vyjadrenia poškodeného, a iných svedkov, sme mali byť obaja opití. Rovnako v tomto prípade som toho názoru, že pokiaľ volal poškodený na políciu v čase 01.15 hod., kedy sme my s A. O. už mali odísť, a policajná hliadka bola vyslaná v čase 01.30 hod., pričom hliadka vyrážala z obce Krušetnica, kde cesta z Krušetnice do Lomnej trvá cca 5 minút, nemohla by policajná hliadka stretnúť moje osobné motorové vozidlo, ani žiadne iné, pred obcou Lomná, nakoľko ak by vozidlo opustilo Lomnú v čase od 01.15 hod., aj v čase od 01.20 hod. by sa tieto vozidlá stretnúť nemohli, nakoľko by už takéto vozidlo bolo v tomto čase za obcou Krušetnica, a teda logicky by ho nemohli stretnúť pred obcou Lomná. Rovnako nie je možné, aby sme v takom stave opitosti, bez povšimnutia prešli z obce Lomná až do Námestova, na Edyho ranč, čo je cca 20 km, v čase posilnených policajných hliadok z dôvodu konania sa Orange music festu, stihli niekde zaparkovať moje osobné motorové vozidlo, navyše bez poškodenia, a ocitnúť sa v bare na Edyho ranči, kde bol vyhotovený aj kamerový záznam v čase okolo druhej hodiny ráno, a to všetko za cca 25-30 minút.

V rámci trestného konania nebol zabezpečený žiadny dôkaz, ktorý by nasvedčoval tomu, že poškodeného som mal zbiť, hoci aj keby len fackami, mal by tento minimálne podliatiny v tvárovej časti hlavy, čo však preukázané v konaní nebolo. Rovnako neboli v spise zadokumentované žiadne podliatiny na rukách, či chrbte poškodeného, ktoré by nasvedčovali tomu, že som mal poškodeného násilím spolu s A. O. naložiť do môjho osobného auta, v ktorom sa navyše nenašli žiadne stopy jeho prítomnosti.

V žiadnom prípade nesúhlasím so spôsobom, akým vykonali príslušníci PZ opoznávanie páchatel'ov, t.j. mňa a A. O., kde podľa zápisnice z vylustrovania svedka B. sa uvádza, že: „...kolega A. K. na oddelení vylustroval fotografiu Z. J. a A. O., ktorí sú v tejto veci obvinení, pričom poškodený U. D. ich označil ako páchatel'ov.“ Z uvedenej svedeckej výpovede je zrejmé, že rekognícia páchatel'ov bola vykonaná v rozpore s Trestným poriadkom, konkrétne s ustanovením § 126 Trestného poriadku. Uvedené znenie Trestného poriadku sa rovnako vzťahuje aj na opoznávanie, rekogníciu páchatel'a poškodeným. Z dostupných svedeckých výpovedí však zreteľne vyplýva, že tento zákonný postup nebol dodržaný. V zmysle výkladu § 126 Trestného poriadku, ako aj ustálenej súdnej praxe, je ukázanie poznávanej osoby poznávajúcej osobe na fotografii špecifickou formou rekognície popri rekognícii in natura, pričom iné identifikovanie podozrivej osoby za páchatel'a skutku podľa fotografie slovenské trestné právo nepozná. Rekognícia má byť teda vykonaná v prvom rade in natura, v tomto prípade ukázaním osoby medzi viacerými osobami podobného zovňajšku. Tento názor potvrdzuje aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. R 28/1986, z ktorého vyplýva, že opoznanie na základe fotografií možno vykonať iba vtedy, ak postup podľa § 126 ods. 1 Tr. por. nie je možný. V tomto prípade neexistovala prekážka, ktorá by bránila vyšetrovateľovi vykonať rekogníciu páchatel'ov in natura, pokiaľ disponovali údajmi o tom, že páchatel'om som mal byť ja a A. O.. Až v prípade, ak takýto spôsob nie je možný, prichádza na rad jej vykonanie na základe fotografií. V danom prípade policajt nepostupoval v súlade so zákonom, keď bez existencie akejkoľvek prekážky vykonanie in natura neuskutočnil, ale rekogníciu rovno vykonal podľa fotografií z databázy REGOB, ktorá navyše poskytuje fotografie len tvárovej časti, čo vzhľadom na opis páchatel'ov poškodeným, ktorý sa zúžil len na to, že obaja mali mať krátke hnedé vlasy, by ani nebolo z takýchto fotografií dobre možné, najmä ak by mu v súlade so zákonom boli predložené aj iné fotografie než len mojej osoby a osoby A. O.. Vo všeobecnosti sa pritom odporúča, že okrem opoznávanej osoby by malo byť poškodenému ukázaných aspoň 3-5 iných osôb, resp. iných fotografií, osôb obdobného veku a výzoru, z ktorých by tento opoznal páchatel'a skutku. Takýto postup, za prítomnosti nezúčastnenej osoby, by bol zákonný, a teda by sa jednalo o zákonne získaný dôkaz, čo v tomto prípade konštatovať nemožno. Tento dôkaz však považujem za absolútne neúčinný, nakoľko vychádza z nezákonne - v rozpore s Trestným poriadkom vykonaného stotožnenia

páchatel'ov predmetného skutku v prípravnom konaní („dôkaz obstaraný v rozpore so zákonom prenáša svoju nezákonnosť a procesnú nepoužiteľnosť i na ďalší dôkaz, ktorý vychádza z obsahu nezákonne získaného dôkazu“ - rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 4 Tz 9/2006). Zároveň mám za to, že v rozpore s ustanovením § 58 ods. 1 Trestného poriadku nebolo vykonanie vyššie uvedeného úkonu ani procesne zafixované vo forme zápisnice. Zmienka o tomto stotožnení mojej osoby a A. O. sa nachádza len v zápisnici o trestnom oznámení a v úradnom zázname zo dňa 26.8.2012. Významným pochybením je aj to, že fotky podozrivých boli ukázané poškodenému predtým, ako bol vypočutý a ako bola spísaná zápisnica o trestnom oznámení, čo vyplýva z tretej strany tejto zápisnice, podľa ktorej v odpovedi na otázku vyšetrovateľa, aby popísal páchatel'ov, uviedol, že určite sú to tí dvaja,

ktorých mu ukázali policajti na fotkách, t.j. ešte pred poskytnutím popisu páchatel'ov. Poškodený tak v tomto prípade popisoval údajných páchatel'ov, ktorých už predtým videl v databáze REGOB. Všetky vyššie uvedené závery mali nepochybne významný vplyv na celkovú hodnotnosť vykonanej rekognície.

Mám za to, že vyššie uvedenými procesnými chybami bola už v prípravnom konaní porušená základná zásada trestného konania deklarovaná v ustanovení § 2 ods. 1 Trestného poriadku a rovnako bola táto zásada porušená aj v konaní pred súdom, keď súdy vychádzali z výpovedí poškodeného a nepriamych svedkov na hlavnom pojednávaní, ktorými ma identifikovali ako jedného z páchatel'ov, hoci aj tieto výpovede vychádzali z obsahu nezákonne vykonaného opoznania páchatel'ov na začiatku vyšetrovania. Som toho názoru, že okrem spochybnených výpovedí poškodeného a svedkov neexistuje žiaden priamy dôkaz ani sled nepriamych dôkazov, ktoré by bez akýchkoľvek pochybností preukazovali moju vinu zo skutku, za ktorý som bol odsúdený rozsudkom prvostupňového súdu. Nebol navyše preukázaný ani môj motív ani úmysel spáchať predmetný skutok.

V žiadnom prípade sa nemôžem stotožniť so záverom prvostupňového súdu ohľadne toho, že v mojom prípade súd nezistil žiadne poľahčujúce okolnosti v zmysle ustanovenia § 36 Trestného zákona. V tomto prípade súd rovnako nesprávne právne posúdil zistený skutkový stav, nakoľko z dokladov doložených do súdneho spisu jasne vyplýva, že pred údajným spáchaním žalovaných skutkov som viedol riadny život, čo jednoznačne osvedčuje odpis z registra trestov, ktorý potvrdil, že som nebol doteraz súdne trestaný. Spáchanie dvoch priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu, navyše jeden z roku 2008, v súvislosti s ktorým bolo konanie zastavené, pretože sa nepreukázalo, že by som tento skutok spáchal, a druhý z roku 2010, v ktorom mi bola uložená pokuta vo výške 40,- Eur, nezakladá dôvod pre nepriznanie tejto poľahčujúcej okolnosti prvostupňovým súdom. Na základe takéhoto nesprávneho právneho posúdenia postupoval súd nesprávne aj pri ukladaní trestu aplikáciou ustanovenia § 38 ods. 4 Tr. zák., na základe čoho došlo k zvýšeniu dolnej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu. V tomto prípade súd nesprávne posúdil pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností, čo viedlo k uloženiu vyššieho trestu odňatia slobody. Pojem riadny život nemožno zamieňať s pojmom súdneho beztrestnosti alebo bezúhonnosti. K už uvedenému dopĺňam aj názor Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6To/6/2011, podľa ktorého ani predchádzajúce odsúdenie totiž samo osebe nebráni v priznaní tejto poľahčujúcej okolnosti, ale je vždy potrebné skúmať povahu a závažnosť trestných činov, časový odstup medzi ich spáchaním, ako i správanie páchatel'a po odsúdení, resp. vykonaní trestu - či sa teda primerane dlhú dobu choval riadne a preukázal tak svoju nápravu. V mojom prípade sa jednalo len o priestupkové konanie, nejednalo sa o trestný čin, a preto som toho názoru, že prvostupňový súd mal v mojom prípade uznať poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák. Rovnako sa prvostupňový súd v konaní nezaoberal posúdením poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. d) Tr. zák., vzhľadom na môj vek v čase spáchania údajných skutkov, pričom tento by mohol mať vplyv na spáchanie skutku.

Prvostupňový súd pri zhodnocovaní dôkazov nevyhodnotil vykonané dôkazy v zmysle základného pravidla trestného konania „in dubio pro reo“, ktorá je ako taká neoddeliteľne spätá so zásadou prezumpcie nevinny vyjadrujúcou objektívny stav, podľa ktorého o vine obvineného môže rozhodnúť len súd, pričom jeho rozhodnutie musí vychádzať z vykonaného dokazovania, v rámci ktorého existuje jednoznačný záver, že žalovaný skutok spáchala určitá osoba.

Mám za to, že v priebehu prvostupňového konania neboli vykonané také dôkazy, ktoré by jednoznačne a nespochybniteľne preukazovali moju vinu nad všetky pochybnosti a v ktorých by výrok rozhodnutia súdu mal stabilnú oporu. Keďže nebol zabezpečený ani súhrn nepriamych dôkazov, ktorý by potvrdzoval spáchanie skutku podľa skutkovej vety uvedenej v obžalobe, mám za to, že ak sa určité skutočnosti nepreukážu, alebo existujú určité pochybnosti, musí sa rozhodnúť v prospech obžalovaného.

Z uvedeného teda možno konštatovať, že porušenie práva garantujúceho prezumpciu nevinny v konečnom dôsledku znamená porušenie základného ľudského práva, resp. práva garantovaného jednotlivcovi priamo Ústavou SR, a preto je nepochybné, že prvostupňový súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, a preto navrhujem, aby odvolací súd v zmysle § 321 ods. 1 písm. b), resp. písm. c) Trestného poriadku zrušil rozsudok prvostupňového súdu a vec vrátil na nové pojednanie a rozhodnutie."

K písomným dôvodom odvolania obžalovaných sa príslušný prokurátor nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por., zistil, že odvolania obžalovaných boli podané včas, v lehote stanovenej § 309 Tr. por. Odvolania boli podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Tr. por., obsah odvolania spĺňa náležitosti

§ 311 ods. 1, 2 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

K výroku o vine

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. S rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti dospel k záveru, že súd prvého stupňa sa dôsledne riadil citovanými zákonnými ustanoveniami. Aj podľa názoru krajského súdu odsudzujúci výrok prvostupňového súdu je správny, zákonný a má dostatočnú oporu vo vykonaných dôkazoch.

Treba tiež uviesť, že okresný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal všetky základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Tr. por., najmä však zásady zákonného procesu - § 2 ods. 7, právo na obhajobu - § 2 ods. 9, voľného hodnotenia dôkazov - § 2 ods. 12, rovnosti (kontradiktórnosti) - § 2 ods. 14. Odvolací súd teda konštatuje, že súd prvého stupňa dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

Okresný súd po vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní, vyhodnotení a posúdení dôkazného stavu ustálil vo výroku o vine svojho rozsudku priebeh skutkového deja, zodpovedajúci všetkým vykonaným dôkazom. Krajský súd vzhľadom na výpoveď poškodeného upravil len poslednú časť skutkovej vety, ktorá sa týkala záverečnej fázy protiprávneho konania obžalovaných. Výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade vyznievajú jednoznačne a tvoria úplne ucelenú reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých možno vyvodiť bezpečný záver, že obžalovaní spáchali skutok tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd stručne, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obhajobou jednotlivých obžalovaných a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Závery okresného súdu, prezentované vo výrokovej časti rozsudku a vysvetlenie týchto záverov v odôvodnení napadnutého rozsudku, si v celom rozsahu krajský súd osvojil, a preto v zásade na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa odkazuje.

Krajský súd po preskúmaní hodnotenia dôkazov vykonaných okresným súdom nezistil, že by súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov nepostupoval podľa zákona v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. a vykonané dôkazy by vyhodnotil jednostranne v neprospech obžalovaných.

Odvolací súd sa stotožnil s vyhodnotením dôkaznej situácie, tak ako to urobil okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaných, že prvostupňový súd nesprávne právne vyhodnotil vykonané dôkazy, v tejto súvislosti krajský súd poznamenáva, že pokiaľ sa skutkové závery

prvostupňového súdu zakladajú na vnútornom presvedčení získanom po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a tieto závery boli vyvedené na podklade úplného zistenia skutočného stavu vecí a úvahám, ktorými sa k takýmto záverom došlo, nemožno vytknúť nedôslednosť alebo vnútorné rozpory, nemožno im potom v prospech obžalovaného úspešne odporovať odvolaním len preto, že súd mohol dospieť aj k iným záverom, keby sa bol spravoval inými úvahami.

Súd prvého stupňa sa zaoberal a vysporiadal s návrhmi na dokazovanie, skutkovou a právnou argumentáciou strán v konaní pri dodržaní princípov kontradiktórnosti konania. Skutočnosť, že odvolatelia sa nestotožnili so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama o sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Podľa názoru krajského súdu právna kvalifikácia súdeného skutku ako zločinu vydierania v spolupáchateľstve podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom obmedzovania osobnej slobody v spolupáchateľstve podľa § 20, § 183 ods. 1 Tr. zák., nezodpovedá správnym úvahám súdu prvého stupňa v tomto smere a všetkým zákonným predpokladom na posúdenie prejednávaneho skutku práve podľa vyššie uvedených zákonných ustanovení. Krajský súd v tejto súvislosti poukazuje na nasledovné:

Bránenie v užívaní osobnej slobody je zásah do osobnej slobody, ktorým sa znemožňuje alebo obmedzuje voľný pohyb človeka a zároveň sa mu bráni o svojom pohybe slobodne rozhodovať. Bránenie v užívaní osobnej slobody musí byť ťažko prekonateľné. Dĺžka doby, počas ktorej sa obmedzuje sloboda, nie je rozhodujúca, môže ísť aj o obmedzovanie počas krátkej doby (napr. uzavretie v miestnosti alebo v budove, znemožnenie pohybu zviazaním končatín, zvieraním v náručí, bránenie poškodenému vo vystúpení z dopravného prostriedku, uzamknutie dverí auta a pod.). K bráneniu užívať osobnú slobodu musí dôjsť bez oprávnenia.

Ak páchatel násilím bráni v užívaní osobnej slobody preto, aby ho nútil niečo konať, opomenúť alebo trpieť, nejde o trestný čin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Tr. zák., ale o trestný čin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák. Medzi obmedzovaním osobnej slobody a vydieraním je rozdiel predovšetkým v tom, že zatiaľ čo v ustanovení § 183 Tr. zák. nie sú vymenované prostriedky, ktorými sa sloboda pohybu obmedzuje, pri vydieraní sa zásah do osobného rozhodovania človeka uskutočňuje použitím násillia, hrozby násillia lebo hrozby inej ťažkej ujmy. V prípade obmedzovania osobnej slobody páchatel inému bráni v slobodnom pohybe, pri vydieraní páchatel iného vyššie uvedenými prostriedkami núti, aby niečo konal, opomenul alebo trpel. Ak sa obmedzuje osobná sloboda použitím prostriedkov vymenovaných v § 175 Tr. zák. (t.j. násilím, hrozbou násillia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy) a za účelom, aby bol iný donútený, aby niečo konal, opomenul alebo trpel, ide o trestný čin vydierania podľa § 189 Tr. zák.

S prihliadnutím na vyššie uvedené právne závery a vzhľadom na spôsob a okolnosti spáchania súdeného skutku, krajský súd je toho názoru, že obžalovaní spoločným protiprávnym konaním naplnili po subjektívnej aj objektívnej stránke len skutkovú podstatu zločinu vydierania podľa § 20, § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zák., pretože trestný čin spáchali na chránenej osobe (dieťaťi). Obžalovaní spáchali zločin vydierania v priamom úmysle, teda, že vedeli, že svojím konaním môžu zasiahnuť do slobodného rozhodovania poškodeného, a v prípade, že sa tak stane, boli s tým uzrozmnení.

Odvolací súd v posudzovanom prípade ďalej zdôrazňuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Obžalovaní odvolanie založili aj na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S ich námietkami, skutkovými a právnymi, sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Ani krajský súd sa nestotožnil s obhajobou obžalovaných, že sa nedopustili protiprávneho konania, ktoré im je kladené za vinu.

Vinu obžalovaného mal krajský súd, rovnako ako okresný súd, preukázanú predovšetkým na základe výpovedí poškodeného U. D.. Krajský súd môže len potvrdiť, že práve svedok poškodený presvedčivo usvedčuje obžalovaných zo spáchania súdeného skutku a odvolaciemu súdu nie sú známe žiadne skutočnosti spochybňujúce vierohodnosť jeho výpovedí. Je nesporné, že poškodený tak v prípravnom konaní, ako i v konaní pred súdom detailne popísal podstatné okolnosti spáchania skutku. Vo vzťahu k výpovedi poškodeného odvolací súd dáva do pozornosti, že Trestný poriadok ani konštantná judikatúra nevylučuje, aby bola výpoveď svedka poškodeného, ktorý je v prevažnej miere aj oznamovateľom trestného činu, použitá ako usvedčujúci dôkaz. Krajský súd už v mnohých svojich rozhodnutiach judikoval, aké sú požiadavky ohľadne kvality výpovede svedka, ktorá je jediným dôkazom preukazujúcim vinu obžalovaného (judikát trestnoprávneho kolégia tunajšieho súdu Jtk 11/09). Ak má slúžiť výpoveď poškodeného (svedka) ako jediný priamy dôkaz, preukazujúci vinu obžalovaného, bez ďalších podporných dôkazov (odborné vyjadrenie, znalecký posudok, stopy, výpovede svedkov, či listinné dôkazy), musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný, či dokonca vyvrátený. V posudzovanom prípade nie je výpoveď poškodeného len jedným z dôkazných prostriedkov produkovaných v trestnom konaní, ktorá usvedčuje obžalovaných zo spáchania súdených trestných činov.

Podľa názoru odvolacieho súdu poškodený U. D., ktorého výpoveď potvrdzujú nepriame svedkyne S. Y. a Z. D. - matka poškodeného, ako aj svedkovia U. B. a A. K. - príslušníci PZ, presvedčivo usvedčujú obžalovaných zo spáchania súdeného skutku. Svedkyňa S. Y. potvrdila výpoveď poškodeného, že v kritickom čase s obžalovanými telefonovala, dokonca obžalovaných v telefóne oslovovala ich menom a prosila ich, aby poškodenému neurobili nič zlé.

Výpovede menovaných svedkov krajský súd považuje za logické, presvedčivé, zrozumiteľné, pravdivé a vierohodné. Odvolací súd v týchto súvislostiach zdôrazňuje, že pri hodnotení vierohodnosti svedka je súd povinný prihliadať najmä k vnútornej štruktúre výpovede svedka, teda či si neodporuje v podstatných okolnostiach, o ktorých vypovedal, k logickým súvislostiam o okolnostiach, o ktorých vypovedá, či výpoveď svedka je v súlade aj s ostatnými dôkazmi zadováženými v trestnom konaní, pričom nie menej podstatná bude aj okolnosť vzťahu svedka (poškodeného) k obžalovanému alebo poškodenému, teda či svedok s obžalovaným alebo poškodeným je v príbuzenskom vzťahu, resp. (ne)priateľskom, susedskom či zamestnávateľskom vzťahu, prípadne v inom vzťahu podriadenosti alebo nadriadenosti. Taktiež je potrebné prihliadať na existenciu vlastného, často hmotného záujmu svedka na výsledku trestného konania, v prípade, že v trestnom konaní vyjde najavo motív a príčiny vyplývajúce či už z pozitívneho alebo negatívneho pomeru medzi svedkom a obžalovaným alebo svedkom a poškodeným, ktoré by mohli mať na výpoveď svedka vplyv. Je úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu, postupom v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je. Pritom nemožno opomenúť, že svedok na rozdiel od obžalovaného má zákonnú povinnosť vypovedať pravdu, a preto logicky i právne vždy musí platiť prezumpcia pravdivosti tvrdenia svedka, a to až do okamihu, kým nie je preukázaný opak.

Uvedené dôkazy logicky prepájajú aj nepriame dôkazy vykonané v predmetnej veci, najmä DVD záznam hovorov zaznamenaných dňa 26.8.2012 medzi poškodeným a operačným dôstojníkom OR PZ Dolný Kubín (č.l. 115-116).

Vymenované dôkazy priame aj nepriame zároveň jednoznačne a nepochybne vyvracajú obhajobné tvrdenia obžalovaných, že sa nedopustili protiprávneho konania voči poškodenému.

Je nesporné, že obžalovaní využívajú svoje zákonné právo hoci aj beztrestne klamať. V tejto súvislosti treba uviesť, že výpoveď obžalovaného musí súd vždy posudzovať s rešpektom a s ohľadom aj na to, že môže uvádzať nepravdu a tú prezentovať ako jedinú pravdu - svoju. Preto je vždy v prioritnom záujme obžalovaného predložiť súdu svoje alibi, a tak dodať svojim vyjadreniam „punc úplnej pravdivosti“. Obidvaja obžalovaní zhodne tvrdili, že v čase činu sa na mieste činu vôbec nenachádzali. Nepredložili však súdu žiadne alibi, ktoré by celkom nepochybne mohlo výrazne spochybníť výpoveď svedka poškodeného U. D. v spojení s výpoveďami menovaných svedkov, najmä však svedkyne S. Y., ktorá obžalovaných bezpečne poznala podľa hlasu, oslovovala ich v telefóne menami a tiež DVD záznamom hovorov zaznamenaných dňa 26.8.2012 medzi poškodeným a operačným dôstojníkom OR PZ Dolný Kubín. V predmetnej veci obhajoba nepreukázala, že by poškodený vypovedal nepravdu o podstatných okolnostiach spáchania súdeného skutku. Krajský súd nezistil ani relevantný motív poškodeného na krivé obvinenie obžalovaných. Poškodený uvádzal, že keby klamal, mal by z toho problémy aj on. Zdôrazňoval, že obžalovaní si ani nemôžu pamätať na priebeh skutku, lebo boli opití. Zo zápisov o dychovej skúške je zistiteľné, že obžalovaný A. O. mal krátko po zadržení dňa 26.8.2012 o 04.48 h. v dychu 1,30 mg/l alkoholu (čo predstavuje cca 2,71 promile alkoholu v krvi). Obžalovaný Z. J. bol príslušníkmi polície zadržaný až na poludnie dňa 26.8.2012 a o 12.03 h. mu bolo namerané v dychu 0,42 mg/l alkoholu (čo predstavuje cca 0,88 promile alkoholu v krvi). DVD záznam hovorov zaznamenaných dňa 26.8.2012 medzi poškodeným a operačným dôstojníkom OR PZ Dolný Kubín bezpečne a nepochybne preukazuje, že poškodený bezprostredne po spáchaní trestného činu telefonoval na č. 158 so zúfalou prosbou o pomoc pred obžalovanými, ktorí ho po úteku z auta prenasledovali. Z DVD hovoru zreteľne počuť, čo bezprostredne po čine, pri následnom úteku a pri skrývaní sa pred obžalovanými, prežíval poškodený, ktorý v kritickom čase mal iba 15 rokov. Z DVD záznamu počuť zúfalý plač, strach a preľaknutie a samozrejme opakovanú žiadosť o pomoc od príslušníkov polície, ktorí po tomto telefonáte boli operačným strediskom OR PZ okamžite vyslaní na miesto činu.

Obžalovaní ďalej namietajú, že príslušníci polície poškodenému U. D. pri podávaní trestného oznámenia predložili ich fotografie predtým, ako bol vypočutý a ako bola spísaná zápisnica o trestnom oznámení a predtým, ako popísal páchatel'ov, krajský súd uvádza nasledovné. Poškodený od začiatku trestného konania, vrátane podávania trestného oznámenia, jednoznačne a nepochybne označil obžalovaných ako osoby, ktoré sa voči nemu dopustili protiprávneho konania. Pri podávaní trestného oznámenia uviedol, že tieto osoby videl prvýkrát, dovtedy ich nepoznal a nevedel uviesť motív ich konania, uviedol však ich mená a priezviská, ktoré sa ihneď po skutku dozvedel od svojej kamarátky S. Y., ktorej v kritickom čase pod hrozbou násillia musel zatelefonovať a s ktorou sa obžalovaní následne rozprávali a táto ich spoznala podľa hlasu, že sú to A. O. a Z. J. a obaja sú z obce Lomná. Pokiaľ policajti následne predložili poškodenému fotografie osôb obžalovaných, podľa názoru krajského súdu nešlo o rekogníciu v zmysle § 126 Tr. por. Išlo len o úkon smerujúci k stotožneniu páchatel'ov trestného činu a tento bol v štádiu podania trestného oznámenia realizovaný spôsobom zodpovedajúcim potrebám náležitého objasnenia veci.

Podstatné je, že poškodený U. D. obžalovaných jednoznačne opoznal pri konfrontáciách aj pri výsluchu na hlavnom pojednávaní ako osoby, ktoré sa voči nemu dopustili protiprávneho konania, kde sa stretol tvárou v tvár s obžalovanými.

Krajský súd nemohol akceptovať ani odvoláciu námietku obžalovaných, že z vozidla obžalovaného Z. J. bol odobratý biologický materiál, pričom sa nepotvrdilo, že by tento patril poškodenému, a nebolo tak preukázané, že sa poškodený vo vozidle obžalovaného aj skutočne nachádzal. Zo záverov znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ, odbor prírodovedného skúmania a kriminalistickej identifikácie, Slovenská Ľupča vyplýva, že v odobratých biologických stopách č. 1 (ľudský vlas z hlavy dĺžky cca 42 mm, tmavoplavej farby, bez drene, kortexový pigment je difúzne rozptýlený, vlas bazálne vypadnutý, aplikálne strihaný) a č. 2 (ľudský somnatický chl'p, dĺžky cca 8 mm, stredne hnedej farby, prerušovaná depigmentovaná dreň, kortexový pigment) nebola kvantifikačnou analýzou zistená prítomnosť DNA a z tohto dôvodu DNA analýza nebola úspešná. Uvedený záver znaleckého posudku neumožňuje prijať také stanovisko, že poškodený sa vo vozidle obžalovaného vôbec nenachádzal.

Vzhľadom na okolnosti, ktoré vyšli najavo na hlavnom pojednávaní po vykonanom dokazovaní, okresný súd výpovede svedkov O. J. a A. S. správne posúdil ako nedostatočne spôsobilé na preukázanie nevinu obžalovaných.

K výroku o treste

Na základe odvolaní obžalovaných krajský súd preskúmal aj výroky o treste. Pokiaľ ide o výrok o treste u obžalovaného Z. J., odvolací súd sa nestotožnil so záverom okresného súdu a trest uložený okresným súdom vo výmere 6 rokov považuje za neprimerane prísny. Trest odňatia slobody uložený okresným súdom obžalovanému A. O. vo výmere 4 roky, t.j. na dolnej hranici trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom, je podľa názoru krajského súdu primeraný a zákonný.

Podľa § 34 ods. 2, 3, 4 Tr. zák. páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaných, ich zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti ich nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a príťažujúce okolnosti, vychádzal aj odvolací súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatel'om trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatel'om, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a (retribúcia).

Krajský súd zistil, že u obžalovaného Z. J. neexistuje žiadna poľahčujúca okolnosť v zmysle § 36 Tr. zák., ani jedna príťažujúca okolnosť v zmysle § 37 Tr. zák. Neobstojí názor obžalovaného, že je u neho daná poľahčujúca okolnosť v zmysle § 36 písm. j) Tr. zák. (t.j. že pred spáchaním trestného činu viedol riadny život). Za vedenie riadneho života treba považovať to, že obžalovaný dodržiaval právny poriadok a ďalšie základné normy občianskej spoločnosti, plnil si svoje povinnosti voči štátu, rodine i spoločnosti, nezneužíval svoje práva voči spoluobčanom, nenarušoval občianske spolužitie v bydlisku ani zamestnaní, nedopúšťal sa priestupkov, iných deliktov a trestných činov. Je nesporné, že obžalovaný bol právoplatne uznaný vinným a postihnutým v správnom konaní za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) Zákona č. 372/1992 Zb. o priestupkoch. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že ak páchatel' v minulosti už spáchal trestný čin, resp. priestupok môže súd zo zhodnotenia konkrétnych okolností minulého a súčasného trestného činu, priestupku vyvodiť príslušné závery, pokiaľ ide o postoj páchatel'a k spoločenským hodnotám chráneným Trestným zákonom, či páchatel' má sklony k páchaniu trestnej činnosti alebo či spáchanie oboch trestných činov je v inak riadnom živote páchatel'a len náhodné, aký je stupeň a povaha mravného narušenia páchatel'a, aká je možnosť jeho nápravy a pod. Vzhľadom na uvedené právne úvahy, krajský súd nemohol akceptovať žiadosť obžalovaného na priznanie poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 písm. j) Tr. zák., a to aj s prihliadnutím na povahu a charakter priestupku, ktorého sa dopustil voči svojmu bratovi rovnako za použitia násilia. Odvolací súd tiež dospel k záveru, že vek obžalovaného v čase činu (20 rokov) nemal zrejmy vplyv na jeho rozumovú alebo vôľovú vyspelosť a spôsobilosť, a preto mu nepriznal poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. d) Tr. zák. (t.j. spáchal trestný čin vo veku blízkom veku mladistvých, ak táto skutočnosť mala vplyv na jeho rozumovú alebo vôľovú vyspelosť), ktorej priznania sa obžalovaný domáhal vo svojom odvolaní.

V prípade obžalovaného A. O. existuje jedna poľahčujúca okolnosť v zmysle § 36 písm. j) Tr. zák. (obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život) a nie je u neho daná žiadna príťažujúca okolnosť v zmysle § 37 Tr. zák. Vzhľadom na prevahu poľahčujúcich okolností krajský súd v zmysle §

38 ods. 3 Tr. zák. u obžalovaného A. O. upravoval výmeru trestnej sadzby v prospech obžalovaného tak, že sa znížila horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Odvolací súd tiež dospel k záveru, že vek obžalovaného v čase činu (20 rokov) nemal zrejmy vplyv na jeho rozumovú alebo vôľovú vyspelosť a spôsobilosť, a preto mu nepriznal poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. d) Tr. zák. (t.j. spáchal trestný čin vo veku blízkom veku mladistvých, ak táto skutočnosť mala vplyv na jeho rozumovú alebo vôľovú vyspelosť), ktorej priznania sa obžalovaný domáhal vo svojom odvolaní.

Zmena právnej kvalifikácie konania u obidvoch obžalovaných mala následne vplyv na to, že u obidvoch obžalovaných zanikla priťažujúca okolnosť v zmysle § 37 písm. h) Tr. zák. (t.j. že obžalovaní spáchali viac trestných činov).

Keďže krajský súd zrušil celý výrok o vine, zrušil aj výrok o treste. Krajský súd, na rozdiel od súdu prvého stupňa, u obžalovaného Z. J. považoval uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 4 roky a 6 mesiacov za spravodlivý a objektívny obraz potrieb individuálnej a generálnej prevencie; takýto trest aj v plnej miere odzrkadľuje stupeň nebezpečnosti spáchaného činu pre spoločnosť, ako aj možnosť nápravy a pomery obžalovaného. Trest odňatia slobody uložený okresným súdom obžalovanému A. O. vo výmere 4 roky, t.j. na dolnej hranici trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom, je podľa názoru krajského súdu primeraný a zákonný, a preto nebolo dôvodu ukladať obžalovanému iný trest.

Krajský súd obidvoch obžalovaných zaradil na výkon trestu odňatia slobody podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pretože v posledných desiatich rokoch pred spáchaním súdeného trestného činu neboli vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.